

synes også, at det er meget vigtigt at få fastslået, at vi synes, det er væsentligt og altafgørende, at vi får forhindret fremtidig forurening, samtidig med at vi så også må nå til den erkendelse, at vi ikke kan rense al jord i Danmark. Vi bliver nødt til at prioritere, hvad det er for nogle områder, hvor det offentlige må gå ind, og så sikre, at der bliver rensset grundigt op.

Jeg vil sige helt overordnet, at vi i Det Konservative Folkeparti er helt enige i de her principper. Vi er også fuldstændig enige i, at der skal prioriteres. Der er simpelt hen ikke hverken penge til eller mulighed for, at vi begynder at rense al jord. Men man kunne jo starte med at stille det sådan måske lidt mere principielle spørgsmål om, hvornår jorden er ren. Hvordan definerer man renhed, og hvad sker der med den jord, der allerede er rensset i dag? Det er måske en debat, som vi også skal have med ind i det her, når vi taler om at håndtere forurenede jord.

Men jeg må sige, at for Det Konservative Folkeparti er der altså ud over alle de her pæne intentioner og gode ting, som lovforslaget indeholder, nogle principielle ting, som jeg bliver nødt til at bruge noget tid på at fremhæve her fra talerstolen. Der er altså simpelt hen nogle problemstillinger i det her lovforslag, som vi synes er meget, meget vanskelige at forstå. Og de er endnu vanskeligere for os at acceptere. Og det er altså områder, hvor vi under udvalgsarbejdet og i forhandling vil gøre, hvad vi kan, for at få ryddet de værste tidsler ud af lovforslaget.

For det første kan man sige helt overordnet, at hvis man læser lovforslaget igennem som almindelig borger, er det, som om lovforslaget har en tendens til kun at forbedre de offentlige myndigheders retsstilling og ikke tilgodesede skadelidte borgere. Den balance, der er i lovforslaget, er efter vores mening skæv.

Omkring § 44, det, at man nu pålægger alle erhvervsvirksomheder objektivt ansvar, har vi alvorlige juridiske og fundamentale problemer med det. Vi synes ikke, det er rigtigt, hvis det ikke er forurenere, der skal betale. Vi mener, der er noget helt principielt forkert i, at man giver en uskyldig mand ansvar og skylden for en forurening.

Det ville virke fuldstændig uforståeligt, hvis vi lagde de samme objektive kriterier til grund i anden juridisk lovgivning i Danmark. Og det synes vi er meget, meget vanskeligt at håndtere. Og jeg betragter det som en fravigelse af det normale princip, der hedder: forurenere beta-

ler. I stedet for kan man sige, at man går over til et princip, der hedder: den, der sidder med aben, betaler. Og det synes jeg af retssikkerhedsmæssige grunde er meget, meget betænkeligt.

Af samme grund synes vi faktisk også, at det måske er lidt selvmodsigende, at man i forbindelse med lovforslaget mange, mange gange nævner ordet proportionalitet, forstået på den måde at folk har krav på en ens behandling.

Jeg er meget glad for, at proportionalitetsprincippet er formuleret så aktivt i lovforslaget, men problemet er jo, at der ikke er proportionalitet i lovforslaget. Man siger, at det offentlige får lov at prioritere og gøre tingene efter én målestok, men det er jo sådan, at den samme proportionalitet ikke gælder i forhold til den private sektor. Her bliver der stillet langt strengere krav, og vi vil egentlig godt under udvalgsarbejdet dyrke lidt, hvordan de proportionalitetsprincipper skal udmøntes i praksis. Ligeledes bliver det jo sådan, at alle erhvervsdrivende bliver mødt med påbud om undersøgelser, uanset om de er ansvarlige eller ej.

Vi har læst lovforslaget grundigt og kan se, at man ikke vurderer, at der bliver voldsomme omkostninger forbundet med, at man skal foretage de her undersøgelser. Der tales om omkostninger i et leje af 25.000 kr., og det lyder jo ikke af så meget. Men jeg må sige, at for en virksomhed, der ikke selv er skyld i forurening, eller i en situation, hvor man opdager, at der faktisk slet ikke er nogen forurening, er det jo alligevel nogle ærgerlige penge at skulle betale. Jeg har noteret mig, at forsikringsbranchen har givet udtryk for, at der i hvert fald ikke under nogen omstændigheder bliver tale om, at der kan laves forsikringsordninger, der dækker i de tilfælde, så her er der altså også et problem, som vi skal have løst på en eller anden måde.

Helt overordnet synes jeg måske også, at vi i vores udvalgsbehandling og under de forhandlinger, der kommer, skal tænke lidt over, hvad det egentlig er for nogle signaler, vi gerne vil sende ud. Her tænker jeg først og fremmest på det signal, vi sender ud til erhvervsvirksomheder. Jeg synes nemlig, der er lidt af et problem i, at man ikke på en eller anden måde fremmer eller tilgodeser eller giver gulerødder til de virksomheder, der rent faktisk tager problemet alvorligt. Jeg synes, man på en eller anden vis bør tilgodesede de virksomheder, der udviser ansvarlighed, og som det er i dag, er det, som om